

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 24 de gener del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats Sr. Vincent ANIÈRE i Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per escrit de data del registre 26-09-2017, la representació processal del Sr. R.M.J. va presentar demanda laboral en reclamació de quantitat en contra de l'associació de XXX de ESO i Bachillerato-XXX (més endavant IXXX), demanant la seva condemna a satisfer-li en concepte d'indemnització per acomiadament no causal practicat de forma indeguda, l'import total de 36.293.-euros, i les costes processals causades.

II.- La representació processal de la demandada es va oposar a la demanda sol·licitant la seva íntegra desestimació i la imposició de totes les costes judicials al demandant.

III.- Després del tràmit de conclusions, per Providència del 02-02-2018, el Batlle va atorgar a les parts un termini de 8 dies per a que es pronunciïn sobre la caducitat de l'acció.

La part defenent va sol·licitar que s'estimi la caducitat mentre que la part agent va sostenir que la seva acció no es podia considerar com a caducada i subsidiàriament, en cas de declarar-la caducada, que no se li imposi les costes processals.

Ambdues parts van presentar un escrit de conclusions complementàries, mantenint les seves pretensions.

IV.- El Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 19-06-2018, decidint desestimar íntegrament la demanda per caducitat, sense efectuar especial condemna en costes.

V.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. R.M.J. demanant la seva revocació i que es dictés una nova estimant íntegrament les seves pretensions i condemnant a la contrapart a pagar totes les costes d'ambdues instàncies.

La representació processal de la l'associació de XXX (XXX)-Sede de ESO i Bachillerato-XXX, demana la desestimació íntegra del recurs amb imposició al recurrent de les costes d'aquest alçada.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat que des del mes d'octubre del 1996, el Sr. R.M. J. treballava com a responsable de la cafeteria del centre d'ensenyament gestionat per la defenent.

La relació laboral es va extingir el 30-06-2017, dia on ambdues parts van firmar un document intitulat "FINIQUITO" en el qual s'indica que donen per finalitzat el contracte de treball i on s'abona al treballador, sota l'apel·lació de "DETALLE DEL ACUERDO", l'import total net de 7.458,82.-euros en concepte dels salaris dels mesos de juliol i agost (1.344,75.-euros bruts x 2) i de compensació econòmica (5.000.-euros bruts).

No es discuteix que l'assalariat va cobrar el xec de 7.458,82.-euros que se li va remetre conjuntament en aquest moment.

En data 07-07-2017, l'advocat del treballador va enviar una carta a l'empresa en la qual exposava que la quitança del 30-06-2017 comportava un error en relació a l'article 90 del Codi de relacions laborals (relatiu al comiat no causal) i que per tant reclamava el pagament de l'import complementari de 21.446,19.-euros.

Dos mesos més tard, sia el 07-09-2017, l'advocat de la part empresarial enviava al Sr. M. una carta proposant-li "*la recuperació dels seus estatuts professionals*", és a dir la seva reincorporació immediata al seu lloc de treball sota els horaris establerts per l'AFA i el reintegrament de l'import de 5.000.-euros

cobrat en concepte de compensació econòmica.

Donat que les parts no van assolir cap acord, el Sr. M. va introduir la present demanda laboral, però el jutge d'instància va aixecar d'ofici la caducitat de l'acció.

II.- La part agent s'alça en contra d'aquesta decisió al considerar que el tribunal no es va pronunciar sobre el fet que cap part s'havia manifestat en relació a la caducitat i que és després la fase de conclusions que el Tribunal va aixecar d'ofici aquesta qüestió. Sosté que la relació laboral és una relació jurídica disponible i forçosament la caducitat ha de ser al·legada, i que si les parts no al·leguen al respecte s'ha de considerar que hi han renunciat tàcitament, i que aleshores, li és impossible al Batlle aixecar-la d'ofici.

Però aquests arguments no poden portar a la revocació de la Sentència.

En efecte, en el present cas, la pretensió del treballador va ser que l'estudi del "FINIQUITO" traduiria que, de manera evident, l'empresa hauria practicat un comiat no causal, sense però satisfer-li tota la indemnització prevista per la llei en tal cas, i que per tant es tractaria d'un acomiadament practicat de manera indeguda.

Ara bé, convé tornar a citar l'article 8 del Codi de relacions que disposa que :

*"Les accions derivades del contracte de treball prescriuen al cap d'un any. Excepcionalment, **la reclamació d'indemnitzacions per acomiadament té un termini de caducitat de 60 dies a comptar del moment en què la persona treballadora té coneixement de l'acomiadament, ja sigui per comunicació escrita, ja sigui perquè se li ha impedit treballar o accedir al lloc de treball o per qualsevol altra actuació de l'empresari que ho indiqui així**".*

Al respecte, i com bé recordat pel tribunal unipersonal citant la nostra sentència del 20-01-2017, vam poder precisar que la caducitat de l'article 8 s'aplica a totes les reclamacions d'indemnitzacions per acomiadament fet en forma indeguda, improcedent o injustificat, sense excepcions.

Pel que fa als greuges que es formulen en contra de la Sentència, apareix que el plantejament de la part recurrent en aquesta alçada és totalment incompatible amb la natura mateixa de la institució de la caducitat.

En efecte, un termini de caducitat constitueix un termini especial quan el legislador ha volgut donar a una acció específica un caràcter temporal, i tancar tota possibilitat d'introduir-la passat el termini en qüestió.

D'aquí un regim molt diferent de la prescripció ja que les dues institucions corresponen a lògiques diferents (*"...el concepte de caducitat que el dret romà desconeix i tampoc contemplen els autors del ius commune, de tal manera que els seu origen sols es pot trobar en la doctrina germànica que construeix definitivament el concepte a finals del segle XIX..."* Aute del TSJC 112/05 del 16-02-2006).

Així motivàvem en la nostra Sentència 291/09 del 22-03-2010 :

"la caducitat es caracteritzà per la seva simplicitat i facilitat de comprovació per quan es basa i fonamenta en l'element fix i objectiu del transcurs del temps o termini normativament determinat. Per tant, no essent possible ni la seva interrupció, ni la seva suspensió, ni la seva renúncia, ni la seva modificació, contràriament a la prescripció, pot ésser estimada i aplicada ex officio, ja que és suficient que el Tribunal comprovi si l'exercici del dret o de l'acció que es pretén, s'hagi presentat dintre del temps de vigència, o pel contrari, per haver transcorregut, s'han d'estimar caducats. En conseqüència, encara que la caducitat no hagi estat invocada per les parts, la seva pròpia naturalesa fa que pot ésser estimada i declarada d'ofici, per iniciativa del Tribunal. Per tant, encara que en cas d'utes la societat XXX, SL hagi formulat l'excepció de manera extemporània, això no pot haver cap importància, atès que no es tracta d'una prescripció sinó d'una caducitat, i que pertoca als Tribunals estimar d'ofici la caducitat quan aquesta resulta d'una norma legislativa."

Per tant, tractant-se de la caducitat, les parts no hi poden renunciar, ni expressament ni tàcitament, ja que no es tracta d'una qüestió relativa al fons del dret sinó d'una qüestió de política legislativa sobre el dret d'acció.

Una conseqüència és que el jutge la pot aixecar d'ofici, i que ho pot fer en qualsevol moment, amb la precisió que, no obstant això, el jutge ha de respectar el principi del contradictori i permetre a les parts al·legar al respecte.

Així les coses, en el present cas on el Batlle ha aixecat d'ofici la qüestió de la caducitat després del tràmit de conclusions, tot i donant a les parts la possibilitat d'al·legar sobre dita qüestió i, a més, invitant-les a presentar uns escrits de conclusions complementàries, res se li pot reprotxar.

III.- Quant al fons, la part recurrent torna a defensar la seva posició de primera instància.

Però, l'efecte de la caducitat és justament de fer impossible l'examen de la demanda puix la possibilitat d'introduir l'acció s'ha extingit.

Per tant, un cop constatada l'existència de la caducitat, no pot l'òrgan jurisdiccional entrar en l'examen del fons de la demanda afectada per la mateixa.

L'únic que es podria discutir és si la caducitat és d'aplicació a les pretensions de l'actor.

En el nostre cas, donat que no s'ha discutit en cap moment que ens trobem en front d'una reclamació d'indemnitzacions per acomiadament en el sentit de l'article 8 del Codi de relacions laborals i que, com ho hem motivat en el Fonament anterior, no hi ha cap dubte de que d'això es tracta, no pot aquest Tribunal fer cap pronunciament sobre els fons de la demanda.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

IV.- La desestimació del recurs comporta la imposició de les costes d'aquesta alçada a la part apel·lant vençuda.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la representació processal del Sr. R.M.J. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 19-06-2018 que confirmem íntegrament, imposant a la mateixa les costes judicials de segona instància.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-